

τοῖς Ὀρφικοῖς οὐ κακῶς λέγεται,
Ζῶς παρῶτος ἤχεται, Ζῶς ὑστατος ἀρχι-
κίρανος·

Ζῶς κεφαλή, Ζῶς μέγα· Διὸς δὲ ἐν
πάντα τέτυκται,

Ζῶς πυθμῶν γῆς τε καὶ οὐρανοῦ ἀστέ-
ροντος·

Ζῶς ἀφ' οὗ ἤχεται, Ζῶς ἀμείβεται ἐπι-
το νόμῳ.

Ζῶς πνοῆ πάντων, Ζῶς ἀκαμάτου πυ-
θῶς ὄρη·

Ζῶς πάντου ῥίζα· Ζῶς ἡλίῳ, ἡ δὲ
σελίῳ·

Ζῶς βασιλεύς· Ζῶς ἀρχὸς ἀπάντων ἀρ-
χικίρανος.

Πείτας γὰρ κίρανος αὐτῶν φάσκει ἐς πο-
λυγηθῆς,

Ἐξ ἱερῆς κραδίης αἰετήχεται μέρμερα
ῥέζων.

ὄμωσι δὲ καὶ τῶν ἀιδάγκων ἐν ἀλλῷ π λήγ-
δται, πλὴν πάντων, οὐδὲν ἀκίνητον οὐσαν ὄν-
τα· εἰμάρωδον δὲ, διὰ τὸ εἶρην τε καὶ ζω-
ρεῖν ἀκωλύτως. πεπερατωδὲν δὲ, διὰ τὸ
πεπερατωδὲν πάντα, καὶ μὴ δὲ ἐν τοῖς οὐ-
σιν ἀπειρον εἶναι. καὶ Μοῖρα ἐν, ὅτι τῶν με-
μερωδῶν· Νέμεσιν δὲ, ὅτι τῆς ἐκείνης δια-
νεμώσεως· Ἀδράστειαν δὲ, ἀναπόδραστον ἀγ-
τῆσαν οὐσαν καὶ φύσιν· Αἴταν δὲ, αἰεὶ οὐσαν.
ταῖ τε ἀεὶ ταῖς μοῖραις καὶ τὸν ἀτράκτον, εἰς
τῶν τῶν πῶς ἰδέει· τελεῖς ἡμῶν γὰρ αἱ μοῖραι, καὶ
εἰς χρόνους μεμερωδῶν· ἡμῶν δὲ ἀτρά-
κτου, τὸ ἡμῶν, ἐξ εἰρησυχῶν· τὸ δὲ μέλλον τὸ
δὲ, πεπερατωδῶν. τέτακται δὲ, καὶ ἡμῶν τὸ
παρὰ τὸν, μία ἡμῶν μοῖρα, Ἀδύπος, ἐπεὶ τὰ
παρὰ τὸν πάντα, ἀτράπτα ὄντα· καὶ τὸ
μέλλον, Δάχτης· εἰς πάντα γὰρ ἡ καὶ φύσιν
ἡμῶν ἡμῶν· καὶ τὸ ἐκείνης, Κλωθῶν, συμ-
περάγουσα τε καὶ κλωθῶν ἐκείνης τὰ ὀ-
κεία. περάνεται δὲ καὶ ὁ μῦθος ἐν ἀτάκτως.
πάντα ἡ πάντα ὄντα, ἐν ἀλλῷ π, πλὴν ὁ θεός,
καθ' αὐτὸν καὶ ὁ γλυκῶς Πλάτων φησὶν. ὁ ἡμῶν
δὲ θεός, ὡσαύτως ὁ παλαῶς λόγος, ἀρχὴν τε,
καὶ τελευτῶν, καὶ μέγα ἡμῶν ἀπάντων ἔχων, ἀδύτης περάνεται καὶ φύσιν πορευόμενος· τῶν
δὲ, αἰεὶ ξυπέπεται δὲ π, ἡμῶν ἀπολαίπο ἡμῶν τῶν θεῶν νόμου τιμωρῶν ἡμῶν ὁ δὲ δαμονήσιν μέλλων,
μακράτος τε καὶ ἀδύμων, ἐξ ἀρχῆς ἀδύτων μέτοχος εἶναι.

A Orphicis carminibus dicta sunt, haudqua-
quam perperam dicta sunt. Equidem ne-
cessitatem ipsam etiam nihil aliud quam
Deum dici censuram & intelligi : cui An-
nance ex eo nomen est, quod natura qua-
dam sit immobilis. Eundemque Imarime-
nen, id est fatum, dictum à serie rerum
conferta, inoffensioque tenore proceden-
te, quod alio nomine Pepronem in deo
appellauerunt, quod ab eo omnia termina-
ta sunt, ac nihil in rerum natura infini-
tum est. Quin & Mœram, id est sortem,
appellatum eundem Deum à partitione
rerum dixerim : & Nemesin, quasi pote-
statem diuinam, eius quod visum est cui-
que distributricem : Adrastiam etiam qua-
si causam quandam natura comparatam,
quam fallere nemo queat aut vitare. Æ-
san denique dictum, quasi semper existen-
tem. Iam quod de Parcibus, & de fuso pro-
ditum est earum, eodem id etiam quodam-
modo pertinet. Siquidem tres Par-
cas prisca tria in tempora partiti sunt : si-
limumque sibi partim iam peractum, partim
futurum, partim iam intorqueri di-
xerunt : earum vnam statuentes in eo
quod iam profligatum est : quam Atropon
ideo nuncuparunt, quoniam ea quæ
iam præterire, rectoris agi nequeunt.
At Lachesis functio futuris destinata est :
omnium enim quæ secundum naturam
sunt, fors sua quodque manet. Præsentibus
autem rebus aut instantibus Clothus
opera attributa est, quæ neti vnicuique
conficit quod suum est. Hæcque fabula-
mentum rectè atque ordine compositum
est. Proinde hæc omnia non aliud quic-
quam quam Deum esse, planum est, ut e-
ximus Plato censuit. Enimvero Deus (ut
est vetusto verbo proditum) principium

B
C
D
E
atque finem, & media rerum omnium
tenens, rectaque linea incedens, operatur
ille quidem secundum naturam, è vesti-
gio comitem habens iustitiæ præfidem,
quam Dicen nominauerunt, diuinæ leg-
is vindicem, simul ut quicquam func-
tionem eius prætermisum est. Cuius ut sit
particeps numinis, iam inde oportet ab
initio qui ad vitam beatam euasurus est
atque fœlicem.